

"মৰমৰ সন্তানসকল – স্মৃতিত থকাৰ পৰিশ্ৰম কৰা তেতিয়া পাবন হৈ গৈ থাকিব, এতিয়া পিতাই তোমালোকক পঢ়াই আছে আকৌ লগত লৈ যাবগৈ"

প্ৰশ্ন: কোনটো সংবাদ তোমালোকে সকলোকে দিব লাগে?

উত্তৰ: এতিয়া ঘৰলৈ যাব লাগে সেইবাবে পাবন হোৱা। পতিত-পাবন পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া পাবন হৈ যাবা, এইটো সংবাদ সকলোকে দিয়া। পিতাই নিজৰ পৰিচয় তোমালোক সন্তানসকলক দিছে, এতিয়া তোমালোকৰ কৰ্তব্য হ'ল পিতাৰ স্ব' কৰা (পিতাক প্ৰত্যক্ষ কৰা)। কোৱাও হয় 'চন স্ব'জ ফাদাৰ' (সন্তানে পিতাকক প্ৰত্যক্ষ কৰায়)।

গীত: মৰনা তেৰী গলী মে..... (তোমাৰ গ'লিতেই যেন মৰোঁ.....)

ওঁম শান্তি। সন্তানসকলে গীতটিৰ অৰ্থ শুনিলে যে বাবা আমি আপোনাৰ ৰুদ্ৰ মালাৰ গাঁথনিত আহিমই। এই গীতটিতো ভক্তি মাৰ্গৰ ৰচিত গীত, জগতত যিবোৰ সামগ্ৰী আছে, জপ-তপ, পূজা-পাঠ এই সকলোবোৰ হ'ল ভক্তি মাৰ্গ। ভক্তি হৈছে ৰাৱণ ৰাজ্য, জ্ঞান হৈছে ৰাম ৰাজ্য। জ্ঞানক কোৱা হয় ন'লেজ, পঢ়া। ভক্তিক পঢ়া বুলি নকয়। তাত কোনো উদ্দেশ্য নাই যে আমি কি হ'মগৈ, ভক্তি পঢ়া নহয়। ৰাজযোগ শিকাতো হৈছে পঢ়া, পঢ়া একে স্থানত স্থূলত কৰা হয়। ভক্তিততো দুৱাৰে দুৱাৰে ঠেলা-গঁতা খাই থাকে। পঢ়া মানে পঢ়া। গতিকে পঢ়া পূৰ্ণা ৰীতিৰে পঢ়িব লাগে। সন্তানসকলে জানে যে আমি ষ্টুডেন্ট (বিদ্যার্থী)। বহুত আছে যিয়ে নিজক ষ্টুডেন্ট বুলি নাভাবে, কিয়নো নপঢ়েই। পিতাক পিতা বুলি নাভাবে আৰু শিৱবাবাক সংগতি দাতা বুলিও নাভাবে। এনেকুৱাও আছে বুদ্ধিত একো ধাৰণাই নহয়, ৰাজধানী স্থাপন হয় নহয় জানো। ৰাজধানীত সকলো প্ৰকাৰৰে থাকে। পিতা আহিছেই পতিতক পাবন কৰি তুলিবলৈ। পিতাক আহ্বান কৰে - হে পতিত-পাবন আহক। এতিয়া পিতাই কয় - পাবন হোৱা। পিতাক স্মৰণ কৰা। প্ৰত্যেককে পিতাৰ সংবাদ দিব লাগে। এই সময়ত ভাৰতেই বেষ্যলয়। আগতে ভাৰতেই শিৱালয় আছিল। এতিয়া দুয়োটা মুকুটেই নাই। এইটোও তোমালোক সন্তানসকলেহে জানা এতিয়া পতিত পাবন পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোক পতিতৰ পৰা পাবন হৈ যাবা। স্মৃতিত থকাৰ ক্ষেত্ৰতেই পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। বহুত কম আছে যি পিতাৰ স্মৃতিত থাকে। ভক্ত মালাও কম সংখ্যকৰে নহয় জানো। 'ধন্বা ভকত', 'নাৰদ', 'মীৰা' আদিৰ নাম আছে। এওঁলোকৰ ভিতৰতো সকলোৱেতো আহি নপঢ়িব। কল্পৰ আগতে যিয়ে পঢ়িছিল, তেওঁলোকেই আহে। কয়ো যে বাবা আমি আপোনাক কল্পৰ আগতেও লগ পাইছিলোঁ, পঢ়িবলৈ বা স্মৃতিৰ যাত্ৰা শিকিবলৈ। এতিয়া পিতা আহিছেই তোমালোক সন্তানসকলক লৈ যাবলৈ। পিতাই বুজায় - তোমালোক আত্মা পতিত সেইকাৰণে আহ্বান কৰা যে আহি আমাক পাবন কৰি তোলক। এতিয়া পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা, পবিত্ৰ হোৱা। পিতাই পঢ়ায় আকৌ লগত লৈয়ো যাব। সন্তানসকল বহুত আন্তৰিক আনন্দত থাকিব লাগে। পিতাই পঢ়াই আছে, কৃষ্ণক পিতা বুলি কোৱা নহয়। কৃষ্ণক পতিত-পাবন বুলি কোৱা নহ'ব। এইটো কোনেও গম নাপায় যে পিতা বুলি কাক কোৱা হয় আৰু তেওঁ জ্ঞান কেনেকৈ দিয়ে। এইটো তোমালোকেহে জানা। পিতাই নিজৰ পৰিচয় সন্তানসকলকহে দিয়ে। নতুন কাৰো সৈতে পিতাই সাক্ষাৎ কৰিব নোৱাৰে। পিতাই ক'ব - "চন স্ব'জ ফাদাৰ"। সন্তানসকলেহে পিতাক স্ব' কৰাব। পিতাই কাকো সাক্ষাৎ নকৰে আৰু কথাও নাপাতে। যদিও ইমান সময়ে পিতাই নতুনসকলক সাক্ষাৎ কৰি আহিছে, ড্ৰামাত আছিল, অনেক আহিছিল। মিলিটেৰী (সৈনিক)সকলৰ কাৰণেও পিতাই বুজাইছে, তেওঁলোকক উদ্ধাৰ কৰিব লাগে, তেওঁলোকেও ধান্দাতো (পেছাগত কাম) কৰিবই লাগিব। নহলেতো শত্ৰুৱে আক্ৰমণ কৰি দিব। কেৱল পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। গীতাত আছে যিয়ে যুদ্ধক্ষেত্ৰত শৰীৰ এৰিব, তেওঁ স্বৰ্গলৈ যাব। কিন্তু এনেকৈতো যাব নোৱাৰে। স্বৰ্গ স্থাপন কৰোঁতাজন যেতিয়া আহিব তেতিয়াহে যাব। স্বৰ্গ কি বস্তু, এইটোও কোনেও নাজানে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে 5 বিকাৰ ৰূপী ৰাৱণৰ সৈতে যুদ্ধ কৰা, পিতাই কয় - অশৰীৰী হোৱা। নিজক আত্মা বুলি নিশ্চয় কৰি মোক স্মৰণ কৰা। আৰু কোনেও এনেকৈ ক'ব নোৱাৰে।

সৰ্বশক্তিমান বুলি এজন পিতাৰ বাহিৰে আন কাকো ক'ব নোৱাৰি। ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শঙ্কৰক ক'ব নোৱাৰি। অলমাইটি (সৰ্বশক্তিমান) এজন পিতাই হয়। ৱৰ্ল্ড অলমাইটি অথ'ৰিটি (বিশ্বৰ সৰ্বশক্তিমান হৰ্তা-কৰ্তা), জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি এজন পিতাকেই কোৱা হয়। এই যি সাধু-সন্ত আদি আছে তেওঁলোক হ'ল শাস্ত্ৰৰ অথ'ৰিটি (হৰ্তা-কৰ্তা)। ভক্তিৰো অথ'ৰিটি বুলি কোৱা নহ'ব। শাস্ত্ৰৰ অথ'ৰিটি হয়, তেওঁলোকৰ সকলো শাস্ত্ৰৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল। এনেকৈ ভাবে যে ভক্তিৰ ফল ভগৱানে

দিব লাগে। ভক্তি কেতিয়া আৰম্ভ হ'ল, কেতিয়া পূৰ্ণ হয়, এয়া গম নাপায়। ভক্তই ভাবে ভক্তিৰে ভগৱান ৰাজী হ'ব। ভগৱানৰ সৈতে মিলিত হোৱাৰ ইচ্ছা থাকে, কিন্তু তেওঁ কাৰ ভক্তিৰে ৰাজী হ'ব? নিশ্চয় তেওঁৰেই ভক্তি কৰিব তেতিয়াহে ৰাজী হ'ব নহয় জানো। তোমালোকে শঙ্কৰৰ ভক্তি কৰিলে তেতিয়া পিতা কেনেকৈ ৰাজী হ'ব, হনুমানৰ ভক্তি কৰিলে জানো পিতা ৰাজী হ'ব? সাক্ষাৎকাৰ হৈ যায়, বাকী একো নাপায়। পিতাই কয় - যদিও মই সাক্ষাৎকাৰ কৰাওঁ, কিন্তু এনেকুৱা নহয় যে মোৰ সৈতে আহি মিলিত হ'ব। নহয়, তোমালোক মোৰ সৈতে মিলিত হোৱা। ভক্তই ভক্তি কৰে ভগৱানক লগ পাবৰ কাৰণে। এনেকৈ কয় গম নাপাওঁ যে ভগৱান কি ৰূপত আহি লগ কৰিব, সেইবাবে তাক কোৱা হয় ৱাইণ্ড ফেইথ (অন্ধবিশ্বাস)। এতিয়া তোমালোক পিতাৰ সৈতে মিলিত হৈছা। এইটো জানা যে তেওঁ নিৰাকাৰ পিতাই যেতিয়া শৰীৰ ধাৰণ কৰিব তেতিয়াহে নিজৰ পৰিচয় দিব যে মই তোমালোকৰ পিতা হওঁ। 5 হাজাৰ বছৰ আগতেও তোমালোকক ৰাজ্য-ভাগ্য দিছিলোঁ পুনৰ তোমালোকে 84 জন্ম ল'বলগীয়া হয়। এই সৃষ্টি চক্ৰ ঘূৰি থাকে। দ্বাপৰৰ পাচতহে অন্য ধৰ্মবোৰ আহে, আহি নিজৰ-নিজৰ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰে। ইয়াত কোনো মহিমা গোৱাৰ কথা নাই। মহিমা কাৰোৰে গাবলগীয়া নাই। ব্ৰহ্মাৰ মহিমা তেতিয়া হয় যেতিয়া পিতা আহি প্ৰৱেশ কৰে। নহ'লেতো এওঁ (ব্ৰহ্মাই) বেপাৰ কৰিছিল, এৱোঁ জানিছিল জানো যে তেওঁৰ শৰীৰত ভগৱান আহিব। পিতাই প্ৰৱেশ কৰি বুজাইছে যে কেনেকৈ মই এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰিলোঁ। কেনেকৈ এওঁক দেখুৱালোঁ - মোৰ মানেই তোমাৰ, তোমাৰ মানেই মোৰ, চাই লোৱা। তুমি নিজৰ তন-মন-ধনৰে মোৰ সহায়কাৰী হোৱা গতিকে তাৰ বিনিময়ত তুমি এয়া পাবা। পিতাই কয় - মই সাধাৰণ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰোঁ, যিয়ে নিজৰ জন্মক নাজানে। কিন্তু মই কেতিয়া আহোঁ, কেনেকৈ আহোঁ, এইটো কোনেও নাজানে। এতিয়া তোমালোকে দেখিছা সাধাৰণ শৰীৰত পিতাই প্ৰৱেশ কৰিছে। এওঁৰ দ্বাৰা আমাক জ্ঞান আৰু যোগ শিকাই আছে। জ্ঞানতো বহুত সহজ। নৰকৰ দ্বাৰ বন্ধ হৈ স্বৰ্গৰ দ্বাৰ কেনেকৈ খোলে - এয়াও তোমালোকে জানা। দ্বাপৰত ৰাৱণ ৰাজ্য আৰম্ভ হয় অৰ্থাৎ নৰকৰ দ্বাৰ মুকলি হয়। নতুন আৰু পুৰণি সৃষ্টিক আধা আধা হিচাপত ৰখা হয়। গতিকে এতিয়া পিতাই কয় - মই তোমালোক সন্তানসকলক পতিতৰ পৰা পান্নন হোৱাৰ যুক্তি (উপায়) শুনাওঁ। পিতাক স্মৰণ কৰিলে জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপ নাশ হৈ যাব। এই জন্মৰ পাপৰ বিষয়েও কৈ দিব লাগে। স্মৃতিততো থাকে নহয় জানো - কি পাপ কৰিছোঁ? কি কি দান-পুণ্য কৰিছোঁ? এওঁ নিজৰ শৈশৱৰ বিষয়ে জ্ঞাত হয় নহয় জানো। কৃষ্ণৰে নাম ক'লা আৰু বগা, শ্যাম-সুন্দৰ। তাৰ অৰ্থ কেতিয়াও কাৰোৰে বুদ্ধিত উদয় নহ'ব। নাম শ্যাম-সুন্দৰ হয় গতিকে চিত্ৰত ক'লা কৰি দিছে। ৰঘুনাথৰ মন্দিৰত দেখিবা - তাতো ক'লা, হনুমানৰ মন্দিৰ চোৱা, গতিকে সকলোকে ক'লা কৰি দিয়ে। এইখন হয়েই পতিত সৃষ্টি। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ খেয়াল চলি থাকে যে আমি ক'লাবৰণীয়া (কুৰূপ)ৰ পৰা সুন্দৰ হ'ব লাগে। তাৰ বাবে তোমালোক পিতাৰ স্মৃতিত থাকা। পিতাই কয় - এয়া অন্তিম জন্ম। মোক স্মৰণ কৰিলে পাপ ভস্ম হ'ব। এইটো জানা যে পিতা লৈ যাব কাৰণে আহিছে। গতিকে নিশ্চয় শৰীৰ ইয়াতেই ত্যাগ কৰিবা। শৰীৰ সহিত লৈ যাব জানো। পতিত আত্মাসকলো যাব নোৱাৰে। নিশ্চয় পিতাই পান্নন হোৱাৰ যুক্তি শুনাব। সেয়েহে কয় - মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। ভক্তি মার্গত হৈছে অন্ধশ্ৰদ্ধা। 'শিৱ কাশী' বুলি কয় আকৌ কয় শিৱই গংগাক আনিলে, ভাগীৰথৰ পৰা গংগা ওলাল। এতিয়া পানী মূৰৰ পৰা কেনেকৈ ওলাব। ভাগীৰথ ওপৰত পাহাৰত বহি আছে জানো, যাৰ জঁটৰ পৰা গংগা ওলাই আহিব! পানী যি বৰষে, সাগৰৰ পৰা বাষ্প হৈ উৰি যায়, যি পানী গোটেই জগতলৈকে যায়। নদীতো সকলো ফালে আছে। পাহাৰত বৰফ জমা হৈ যায়, সেই পানীও আহি থাকে। পাহাৰৰ ভিতৰত গুহাত যি পানী জমা হৈ থাকে, সেয়া আকৌ কুঁৱালৈ আহি থাকে। সেয়াও বৰষুণৰ আধাৰতে হয়। বৰষুণ নহ'লে কুঁৱাও শুকাই যায়।

এনেকৈ কয়ো যে বাবা আমাক পান্নন কৰি স্বৰ্গলৈ লৈ যাওক। আশাই হৈছে স্বৰ্গ, কৃষ্ণপুৰীলৈ যোৱাৰ। বিষ্ণুপুৰীৰ বিষয়ে কোনেও গম নাপায়। কৃষ্ণৰ ভক্তসকলে ক'ব - যেনিয়ে চাওঁ কৃষ্ণই কৃষ্ণ। হেৰ', যিহেতু (মনুষ্যই ভাবে) পৰমাত্মা সৰ্বব্যাপী তেন্তে এনেকৈ কিয় নোকোৱা যে যেনিয়ে চাওঁ পৰমাত্মাই পৰমাত্মা। পৰমাত্মাৰ ভক্তসকলে আকৌ এনেকৈ কয় যে এয়া সকলো তেওঁৰে ৰূপ। তেৱেঁই এই গোটেই লীলা কৰি আছে। ভগৱানে লীলা কৰিবৰ কাৰণে ৰূপ ধাৰণ কৰিছে। গতিকে নিশ্চয় এতিয়া লীলা কৰিব নহয় জানো। পৰমাত্মাৰ সৃষ্টি স্বৰ্গলৈ চোৱা, তাত আৱৰ্জনাৰ (মলিনতাৰ) কোনো কথাই নাথাকে। ইয়াততো আৱৰ্জনাই আৱৰ্জনা আকৌ ইয়াত কৈ দিয়ে যে পৰমাত্মা সৰ্বব্যাপী আছে। পৰমাত্মাইহে সুখ দিয়ে। সন্তান জন্মিল সুখী হ'ল, মৰি গ'লে দুখী হ'ল। হেৰ', ভগৱানে তোমাক বস্তু দিলে পুনৰ লৈ ল'লে তেন্তে ইয়াত তোমালোকে কন্দাৰ কি দৰকাৰ! সত্যযুগত এই কন্দা আদিৰ দুখ নাথাকে। মোহজিৎ ৰজাৰ দৃষ্টান্ত দেখুৱাইছে। এই সকলোবোৰ হৈছে মিছা দৃষ্টান্ত। তাত কোনো সাৰমৰ্ম নাই। সত্যযুগত ঋষি-মুনি নাথাকে। আৰু ইয়াতো এনেকুৱা কথা হ'ব নোৱাৰে। এনেকুৱা কোনো মোহজিৎ ৰজা থাকিব নোৱাৰে। ভগৱানুবাচ - যাদৱ, কৌৰৱ, পাণ্ডৱে কি কৰিছিল? তোমালোকৰ পিতাৰ সৈতে যোগ (বুদ্ধিৰ সংযোগ) আছে। পিতাই কয় - মই তোমালোক সন্তানসকলৰ দ্বাৰা ভাৰতক স্বৰ্গ কৰি তোলাঁ। এতিয়া যিসকল পবিত্ৰ হয় তেওঁলোক পবিত্ৰ সৃষ্টিৰ মালিক হ'বগৈ। কাৰোবাক লগ পালে তেওঁক ক'বা ভগৱানে কয় -

মামেকম (মনেৰে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা। মোৰ লগত প্ৰীতি গঢ়ি তোলা আৰু অন্য কাকো স্মৰণ নকৰিবা। এয়া হৈছে অব্যভিচাৰী স্মৃতি। ইয়াত কোনো জল আদি অৰ্পণ কৰিব নালাগে। ভক্তি মাৰ্গত এই ধান্দা আদি কৰিও স্মৰণ কৰিছিল। নহয়। গুৰুসকলেও কয়, মোক স্মৰণ কৰা, নিজৰ স্বামীক স্মৰণ নকৰিবা। তোমালোক সন্তানসকলক কিমান কথা বুজায়। মূল কথা হৈছে যে সকলোকে এইটো সংবাদ দিয়া - পিতাই কয় - মামেকম স্মৰণ কৰা। বাবা মানেই ভগৱান। ভগৱানতো নিৰাকাৰ হয়। কৃষ্ণক সকলোৱে ভগৱান বুলি নকয়। কৃষ্ণতো সন্তান হয়। শিৱবাবা এওঁৰ (ব্ৰহ্মাৰ) শৰীৰত নাহিলে তোমালোক ইয়াত থাকিলাহঁতেন জানো? শিৱবাবাই এওঁৰ দ্বাৰা তোমালোকক এড'প্ট কৰিছে (তুলি লৈছে), নিজৰ কৰি লৈছে। এওঁ মাতাও হয়, পিতাও হয়। মাতাতো সাকাৰত লাগে নহয় জানো। তেওঁতো (শিৱবাবা) হয়েই পিতা। গতিকে এনেধৰণৰ কথাবোৰ ভালকৈ ধাৰণ কৰিবা।

তোমালোক সন্তানসকল কেতিয়াও কোনো কথাত বিবুদ্ধিত পৰিব নালাগে। পঢ়া কেতিয়াও এৰি নিদিবা। বহুত সন্তানে সংগদোষত পৰি বিতুষ্ট হৈ নিজেই পাঠশালা খুলি দিয়ে। যদিহে নিজৰ মাজত হাই-কাজিয়া কৰি গৈ নিজে পাঠশালা খোলে সেয়া মুৰ্খালি হয়, যদি বিতুষ্ট হয় তেন্তে পাঠশালা খোলাৰ লায়কেই নহয়। সেই দেহ-অভিমাণে চলিব নিদিব কিয়নো বুদ্ধিততো শত্ৰুতা আছে গতিকে সেয়াহে স্মৃতিত আহিব। কাকো একোৱে বুজাব নোৱাৰিব। এনেকুৱাও হয়, যাক জ্ঞান দিয়ে তেওঁ তীব্ৰ গতিত আগবাঢ়ি যায়, নিজে অৱনমিত হৈ যায়। নিজেও বুজি পায় মোতকৈ তেওঁৰ অৱস্থা ভাল। পঢ়োঁতাজন ৰজা হৈ যায় আৰু পঢ়োঁতাজন দাস-দাসী হৈ যায়, এনেকুৱা সন্তানো আছে। পুৰুষাৰ্থ কৰি পিতাৰ ডিঙিৰ হাৰ (মালা) হ'ব লাগে। বাবা মই জীৱন্তে আপোনাৰ হৈ গৈছোঁ। পিতাৰ স্মৃতিৰেই তোমালোকৰ নাও পাৰ হ'ব। ভালবাবু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু গুডমৰ্ণিং।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) তোমালোক কেতিয়াও কোনো কথাত বিবুদ্ধিত পৰিব নালাগে। পৰস্পৰ বিতুষ্ট হৈ পঢ়া এৰিব নালাগে। শত্ৰুতা ৰখাতোও দেহ-অভিমান। সংগদোষৰ পৰা নিজকে বহুত চম্ভালিব লাগে। পবিত্ৰ হ'ব লাগে, নিজৰ চলনৰ দ্বাৰা পিতাৰ শ্ৰ' কৰিব লাগে (পিতাক প্ৰত্যক্ষ কৰাব লাগে)।

(2) প্ৰীত বুদ্ধিৰ হৈ এজন পিতাৰ অব্যভিচাৰী স্মৃতিত থাকিব লাগে। তন-মন-ধনেৰে পিতাৰ কাৰ্যত সহায়কাৰী হ'ব লাগে।

বৰদান: নিজেই নিজক পৰিৱৰ্তন কৰি বিশ্বৰ আধাৰমূৰ্ত হওঁতা শ্ৰেষ্ঠ পদৰ অধিকাৰী হোৱা
শ্ৰেষ্ঠ পদ পাবৰ বাবে বাপদাদাৰ এয়াই শিক্ষা যে সন্তানসকল নিজক পৰিৱৰ্তন কৰা। নিজক পৰিৱৰ্তন কৰাৰ সলনি যদি পৰিস্থিতিক বা অন্য আত্মাসকলক পৰিৱৰ্তন কৰাৰ কথা ভাবা অথবা সংকল্প উদয় হয় যে এইটো চেলভেচন (আশ্ৰয়) পালে, সহযোগ বা আলম্বন পালে পৰিৱৰ্তন হ'ম - এনেকৈ কোনো আধাৰ অনুসৰি পৰিৱৰ্তন হওঁতাসকলৰ প্ৰালন্ধও আধাৰ অনুসৰিয়ে হ'ব কিয়নো যিমানৰ আধাৰ ল'বা সিমানে জমাৰ হিচাপ শ্বেয়াৰ্চত (অংশত) ভাগ হৈ যাব সেইবাবে সদায় লক্ষ্য ৰাখিবা যে নিজে পৰিৱৰ্তন হ'ব লাগে। মই স্বয়ং বিশ্বৰ আধাৰমূৰ্ত হওঁ।

ম্লোগান: সংগঠনত উৎসাহ-উদ্দীপনা আৰু শ্ৰেষ্ঠ সংকল্পৰে সফলতা হৈয়েই আছে।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!